

MANA

FARNOSTI
NAŠÍ
AKTUALITY
MĚSÍČNÍ

ČÍSLO 8/06

Milí farníci,

V dřívějších dobách bylo běžné (i v naší farnosti), že lidé hojně navštěvovali nedělní bohoslužby a také velké církevní svátky. Mělo to jistě svůj význam. Vytvářelo se společenství lidí, kteří se spolu modlili, zpívali, ale nezájda se také zastavili před kostelem „na kus řeči“ a povyprávěli o svých starostech, zájmech, plánech apod.

Společné slavení, společná víra, podobné zájmy, to vše způsobovalo nejen že se lidé více znali, ale také si více rozuměli a uměli si i více pomáhat. Slyšel jsem už vícekrát vyprávět starší věřící, jak po práci na „svém“ šli pomoci ještě sousedům...

„To byla jiná doba...“ někdy slycháváme. „Lidé nebyli tolik uspěchaní, neměli tolik možností, jako máme dnes, ani tolik zájmů!“ Je na tom kus pravdy. Já si však nemyslím, že by to bylo jenom „jinou“ dobou. Naši dědové a pradědové měli určitě přinejmenším tolik práce a starostí jako my. A mnohdy to byly starosti vpravdě existenční. Měli však zřejmě jinak, než my, postavenou svou víru. Bůh

byl pro ně autoritou, kterou za všech okolností respektovali. A Ježíš Kristus byl pro ně vzorem obětavosti – v každé domácnosti měl kříž své čestné místo –, který se snažili napodobovat. K Panně Marii a ke svatým přicházeli s důvěrou, že je vyslyší a pomohou jim. Slyšíme, jak se říká, že dnes nemá nikdo o nic a o nikoho zájem. Není to i proto, že lidé ztratili zájem o Boha?

V srpnu budeme slavit ječku z velkých slavností naší farnosti – zasvěcení chrámu Panně Marii Nanebevzaté. Je to příležitost, abychom se na této slavnosti sešli. Nejen proto, abychom zažili něco neobvyklého, či nějakou senzaci, ale abychom pochopili, kterým směrem nás naše patronka chce vést. Svátá Terezie z Lisieux říká: „Maria má raději napodobování než obdivování“. Panna Maria uchovávala všechna Boží slova ve svém srdci a přinesla na svět Boha. Zkusme ji v tom napodobit a budeme blíž Bohu i sobě navzájem.

P. Ladislav Kozubík, farář

LITURGICKÝ KALENDÁŘ

1. srpna – úterý	Památka sv. Alfonsa Marie z Liguori, biskupa a učitele církve
4. srpna – pátek	Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze
6. srpna – neděle	Svátek Proměnění Páně
8. srpna – úterý	Památka sv. Dominika, kněze
9. srpna – středa	Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy
10. srpna – čtvrtek	Svátek sv. Vavřince, mučedníka
11. srpna – pátek	Památka sv. Kláry, panny
13. srpna – neděle	19. neděle v mezidobí
14. srpna – pondělí	Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka
15. srpna – úterý	Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE
20. srpna – neděle	20. neděle v mezidobí
21. srpna – pondělí	Památka sv. Pia X., papeže
22. srpna – úterý	Památka Panny Marie Královny
24. srpna – čtvrtek	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola
27. srpna – neděle	21. neděle v mezidobí
28. srpna – pondělí	Památka sv. Augustína, biskupa a učitele církve
29. srpna – úterý	Památka Umučení sv. Jana Křtitele

MALÁ KATECHEZE – KALICH

Milí přátelé, v minulých dnech vzbudil mnoho pozornosti film Šifra mistra Leonarda, který byl natočen podle stejnojmenného románu. Nebudeme zde rozebírat film ani knihu. Pouze je použijeme jako východisko k naší dnešní kate-

chezi. Celý děj příběhu spočívá v hledání Svatého grálu. Od dávných dob mnoho lidí na základě legend věřilo, že se jedná o kalich... Ale vezměme to pěkně popořádku.

Pohár nebo kalich, to jsou nádoby, jimiž člověk přijímá tekutiny nezbytné k životu. Číše je tedy jakýmsi komunikačním prostředkem v symbolickém smyslu – je zprostředkovatelkou života. Na egyptských náhrobních malbách jsou vedle řady pokrmů znázorněny i nádoby na nápoje jako jakási magická síla, která má prodloužit až na věčnost vlastnictví přiložených pokrmů nezbytných k životu. Podle legendy se dokonce v pohár proměnila pohanská bohyně Ištár.

Obsah kalicha může být dobrý i špatný. Bible se na mnoha místech zmiňuje o

pohárech požehnání i zmaru. Jeruzalém musel vypít kalich rozhořčení... pohár závratí (Iz 51,17) a samařský pohár se nazývá „kalichem údesu a zpusošení, (Ez 23,33). Na řadě míst se hovoří o požehnání. Za všechny můžeme uvést alespoň Ž 116,13 – „zvednu kalich spásy a budu vzývat Hospodinovo jméno“.

I v Novém zákoně nalézáme kalich s řadou významů. „Můžete pít kalich, který já mám pít“? (Mt 20,22). „Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich“ (L 22,42). Při poslední večeři vzal Ježíš kalich naplněný vínem a proměněný v Jeho krev...(Mt 26,27n; Mk 14,23n).

Podle středověké poezie Grálu zachytil Josef z Arimatie krev z probodeného Kristova boku do kalicha večere Páně. Tento kalich byl podle pověsti původně křišťálovou číši z koruny svrženého Lucifera. Pak byl kalich dopraven na západ, kde se stal Grálem a svým strážcům poskytuje pokrm a nápoj pomáhající k nesmrtelnosti. To je však pouhá legenda.

Pro nás je zásadním to, že křesťanství vnímá kalich jako symbol Kristovy oběti, jejímž předobrazem je chléb a víno přinesené Melchisedechem (Gn 14,18).

(Lukáš Volný)

SVATÝ MĚSÍCE

Svatý Maxmilián Kolbe

Svatý Maxmilián Kolbe „zemřel v době nenávisti a brutální bezohlednosti. Člověk byl snižen na robota, byl méně než otrok“. Tato slova pronesl v roce 1971 polský kardinál Karol Wojtyła při blahorečení svého krajana, který položil svůj život za spoluvězně v koncentračním táboře v Osvětimi. Maxmilián Kolbe zcela naplnil Kristova slova „nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí za druhého svůj život“. Životní cesta našeho svatého začala 7. ledna 1894 ve Zdunsku Wola v Polsku, kde se narodil v rodině chudého dělníka. Již ve svých 17 letech vstoupil do minoritského řádu. Byl velmi nadán a získal doktorát na univerzitě v Římě. Pobýval v Římě a šest let strávil také

v Japonsku, kde se věnoval budování katolického tiskového apoštolátu. V roce 1936 se pak vrátil do Polska. Když Němci Polsko v roce 1939 obsadili, stal se kněz Maxmilián nepohodlným. Veřejně a rozhodně vystupoval proti nacionálnímu socialismu. Pozdější světec byl poprvé zatčen již 17. září 1940. Brzy ho však propustili. Za necelých pět měsíců se však toto štěstí neopakovalo.

Tentokrát byl zavlčen do koncentrač-

ního tábora v Osvětimi, který už nikdy nepustil.

V jednom z červencových dní roku 1941 vybral vůdce tábora Fritsch deset vězňů, kteří měli zemřít v „bunkru hladu“, ve sklepení bez světla a vzduchu. Jeden z odsouzených polský otec rodiny František Gajowniczek zoufale vykřikl a v slzách mluvil o svých dvou dětech. Maxmilián Kolbe v tu chvíli zcela klidně vystoupil z řady a nabídl výměnou svůj vlastní život. Vůdce Fritsch souhlasil. Tak byl sv. Maxmilián spolu s dalšími odsouzcenci uzavřen do hladomorny, odkud se pak, podle

svědectví spoluvězňů, po několik dní ozývaly jen modlitby a zpěv. Nakonec vše utichlo. Dne 14. srpna dal osvětimský táborový kat na kost vyhublému knězi fenolovou injekci přesto, že již nejevil žádné známky života. Během celé doby utrpení nebyla z bunkru slyšet žádná stížnost nebo nenávidná slova. Maxmilián Kolbe zemřel jako skutečný hrdina. Při slavnosti jeho svatořečení v roce 1982 na náměstí sv. Petra plakal i šedivý muž jménem František Gajowniczek...

(Lukáš Volný)

AKTUALITY Z FARNOSTI

- Pout' v naší farnosti bude 13. 8. 2006. Slavnostním celebrantem bude salesián z Don Boska v Ostravě P. Jan Gacík. Malá pout' bude v úterý 15. 8. 2006. Mše svaté v tento den budou v 7.30 hodin a v 18.00 hodin. V ečerní mši svatou bude celebrovat letošní novokněz P. Lukáš Engelmann, kaplan z Místku. Po mši svaté bude udělovat své novokněžské požehnání.
- V sobotu (26. 8.) je diecézní pout' k 10. výročí založení Ostravsko – Opavské diecéze. Otec biskup zve všechny věřící už na mši svatou v pátek (25. 8.) od 17.00 hodin a zvláště potom na sobotu (26. 8.), kdy od 9.00 hodin začíná program pouti přivítáním poutníků v ostravské katedrále. Bližší informace jsou ve vývěsce.

STRÍPKY

Letošní dovolená

Když jedu na dovolenou někam poprvé, kde jsem ještě nebyla, snažím se první den zjistit co nejvíce o daném místě. Tento rok jsem byla v Chorvat-

znak města
Starigrad

sku na ostrově Hvar, blízko krásného starodávneho města Starigrad. Do hotelu jsem přijela v sobotu

kolem poledne, hned po zabydlení jsem začala hledat informace a možnosti, kam v neděli půjdu na mši sv.

V nejbližším městečku se tyčilo několik věží. Když jsem došla k jedné z nich, stála jsem před římskokatolickým kostelem a přečetla si, že nedělní bohoslužby jsou brzy ráno anebo až večer v 19 hodin. Na mši svatou jsem šla až večer.

Venku i v kostele bylo nedýchateľno pro velké vedro. Všechny přítomné ženy vlastnily vějíře a také je po celou mši sv. téměř neodložily. Brzy jsem pochopila, že obsazení v kostele je mezinárodní. Jen několik zdejších farníků živě reagovalo a odpovídalo, ale většina z nás mlčela, protože jsme neovládali jazyk. Když jsme byli vy-

zvání knězem k pozdravení pokoje, každý přál tomu nejbližšímu ve svém rodném jazyce. Dodatečně jsem si uvědomila, že opravdu v tuto chvíli každý slova pokoje vyslovil ve své mateřštině. Každý z nás v tu chvíli byl rád, že může promluvit rodným jazykem. I když jsem mnohému nerozuměla a z kázání jsem se jen domýšlela, co pan farář říká, přesto jsem plně vnímala že celou mši svatou nás všechny spojoval Pán Ježíš.

Po návratu domů 5. července jsem děkovala, že slyším vše ve své mateřštině a znovu jsem si uvědomila, jak významní byli pro naši vlast sv. Cyril a Metoděj a 2. vatikánský koncil.

(Marie Dostálová)

OKÉNKO PRO DĚTI

OSMISMĚRKA

Tajenka má 22 znaků

**archanděl
litanie
Madona
matka
modlitba
Panna
pout'
slavnost**

M	P	L	A	N	N	A	P
T	O	Ě	N	A	E	N	E
S	U	D	B	E	I	E	V
O	Ť	N	L	C	N	Z	A
N	E	A	T	I	A	K	N
V	Í	H	P	D	T	A	O
A	N	C	N	A	I	B	D
L	Y	R	M	R	L	M	A
S	A	A	R	T	I	E	M
.	C	E	N	E	Ž	Ů	R

Vybarvi si ovoce, které máš nejraději!

TEOLOGICKÉ OKÉNKO

Inkulturace

Milí přátelé,
rád bych se s Vámi podělil o několik myšlenek nad jedním moderním pojmem. Používá se dnes velmi často, ale podle mého názoru ne tak často, jak by si zasloužil. A ještě méně často se dostatečně vysvětluje. Tímto pojmem je slovo „inkulturace“. Jak už samo slovní spojení napovídá, jedná se o něco, co souvisí s kulturou. Předponu „in“ lze přeložit jako „v“ nebo také „do“, tedy „v kultuře“ nebo „do kultury“. Dále se v našem uvažování dostaneme, pokud si uvědomíme, že inkulturace

úzce souvisí s evangelizací a misijní činností. A ještě přesněji vyjádřeno, inkulturace je způsob hlásání Božího slova. Je ale vůbec zapotřebí inkulturovaného hlásání Božího slova? Vždyť je neměnné, stejně jako základní obsah naší víry. Tím se však dostáváme ke skutečnému jádru věci. Boží slovo opravdu nesnese doplňování nebo naopak ochuzování. Nemůžeme některé jeho části preferovat nebo dokonce jimi manipulovat a

upravovat je k obrazu svému. Zcela jinou záležitostí je ovšem způsob hlásání nezfalšovaného Božího slova. Zde je doména inkulturace. Znamená hlásat Slovo způsobem, který bude pochopitelný pro daný národ, zemi, určitou sociální skupinu a dokonce i pro jednotlivce. Dnes zcela samozřejmým projevem inkulturace je například hlásání evangelia v národních jazycích. Taktó omezená však inkulturace není. Představme si, že misionář přichází k domorodému kmeni Arawaků v Amazonském pralese. Je perfektně vyzbrojen místním nářečím a v něm odhaluje indiánům taje dogmatické teologie, případně objasňuje pravdy víry. V tomto případě je znalost arawackého nářečí zbytečná, neboť jazyk

církevní, jemuž my bez námahy rozumíme, zní domorodcům i v arawacktině jako nesrozumitelná a nelogická změť slov. Jednoduše není na čem stavět. Naše

euroamerická kultura není univerzálním a všude platným nástrojem. Nemůžeme každého vměstnat do schématu našeho vlastního uvažování. Inkulturace zde nabízí řešení. Mám-li někomu hlásat Boží slovo, musím se s tímto adresátem napřed seznámit. Pochopit jeho zvyky, obyčeje, myšlenkové pochody, žebříček hodnot a mnoho dalších skutečností. Při tomto zkoumání jistě nalezneme mnoho neslučitelného s křesťanstvím. To nás však neopravňuje k tomu, abychom

apriori zavrhlí celou určitou kulturu. Naopak to, co je neškodné, prospěšné, to lze bez problémů přijmout a využít při hlásání evangelia. Typickou ukázkou může být zavedení rytmických tanců do bohoslužeb v řadě afrických církevních obcí. U nás by podobná aktivita narazila na bariéru nepochopení – „vždyť takové věci do kostela nepatří!“ apod. Ne tak v Africe. Tam je tanec charakteristickým vyjadřovacím prostředkem a napomáhá tomu, že místní lidé dokáží prožít mši svatou plnohodnotněji než naši tradiční evropskou. Otázka, která forma je lepší, zde vůbec není na místě. Obě jsou rovnocenné, pouze v daných sociokulturních kontextech je jedna či druhá přirozenější. V první fázi inkulturace se tedy zkoumá daná kultura. To špatné, co křesťanství rozhodně odporuje, se z dalšího působení vyloučí. To dobré se naopak přijímá a stává se nástrojem hlásání Božího slova. Evangelium se tak dostává do kultury nenásilně a stává se její přirozenou součástí. Stejně tak se místní kultura stává přirozenou součástí života v Bohu. Můžeme si uvést ještě jeden konkrétní případ důležitosti významu inkulturace. Když přišli první dominikánští misionáři do Číny, jejich misie skončila tragicky. Řada bratří byla popravena či umučena. Nehledáme zde omluvu pro takové chování domorodých obyvatel, ale přece jen... Dominikáni vstoupili do této obrovské asijské země ve svých tradičních bílých řeholních oděvech. A

začali hlásat radostnou zvěst. Bílá barva však v Číně znamená smutek. Jak mohli Číňané věřit někomu, kdo hovořil o radosti a svým zásadním postojem, tedy oděvem, vyjadřované věřit někomu, kdo hovořil o radosti a svým zásadním postojem, tedy oděvem, vyjadřoval neštěstí a smutek...

Snad jsme si alespoň částečně ukázali význam inkulturace. Zásadní je to, že výše uvedené platí nejen v dalekých exotických zemích, ale přímo v Evropě. Ano, i v naší zemi. Kolik zde máme

subkultur, například skupin mládeže, které používají svůj vlastní slang, utvářejí svá vlastní pravidla a odmítají většinovou kulturu. Necítíme určitou podobnost? Můžeme vše, co dnes mladí takto vytvářejí, zavrhnout jako špatné, a začít se hned „ohánět katechismem“? Není zde prostor pro inkulturaci? Pochopit jejich myšlení, naučit se ta nová slova, hledat to dobré a na to pak navázat....?

(Lukáš Vohňý)

RECEPTÁŘ

Mnohokrát vyzkoušený **moučník „BEBE“**

Ingredience:

7x BEBE sušenky (světlé)
2x vanilkový cukr
4x zakysaná smetana
2 lžice práškového cukru
1x šlehačka, 2 lžice rumu
1x ztužovač do šlehačky, 1x čokoláda

Postup:

Do vyššího plechu na dno vedle sebe rozprostřeme jednu vrstvu sušenek, které pokryjeme připravenou hmotou

(do ušlehané šlehačky postupně přidáme všechny ingredience). Vrstvíme střídavě sušenky a hmotu až do spotřebování (končíme vrstvou sušenek). Nakonec vše polijeme rozpuštěnou čokoládou (hotová čokoláda, která se i s balíčkem ohřeje ve vařící vodě). Vše necháme pořádně vychladit (nejlépe přes noc dáme do ledničky).

Dobrou chuť všem přeje Vlasta Kroutilová

MANA – Měsíční Aktuality Naší fAmosti
vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Těbovice
V Mešníku 5100, 722 00 Ostrava-Těbovice
Tel.: +420 596 964 942

<http://www.vohny.cz/trebovice.fara>

Evidenční číslo: MK ČR E 16325

Kontaktní osoba: L. Vohňý, e-mail: vohny@vohny.cz

Náklady na výrobu a tisk jsou 5,- Kč

Uzávěrka příštího čísla je 15. 8. 2006